

*Jeg snører min sekk jeg spenner mine ski
Nå lyser det så fagert i heien
Fra ovnskroken vekk så glad og så fri
Mot store hvite skogen tar jeg veien*

*Takk for at dere var med oss i dag.
Familien*

*Forrettende: Bertel Aasen
Organist: Thomas Monrad Erlandsen*

BERTELSEN
GRAVFERD

© innmemory.no

Bjørn Johannes Garnvik
f. 15.10.1933 - d. 26.01.2024

*Bisettelse i Hemne kirke
fredag 2. februar 2024*

PRELUDIUM

Blott en dag, ett ögonblick i sänder,
vilken tröst vad än som kommer på!

Allt ju vilar i min Faders händer,
skulle jag, som barn, väl ängslas då?
Han som bär för mig en faders hjärta,
giver ju åt varje nyfödd dag
dess beskärda del av fröjd och smärta,
möda, vila och behag.

Självt han är mig alla dagar nära,
för var särskild tid med särskild nåd.
Varje dags bekymmer vill han bära,
han som heter både Kraft och Råd.

Att sin dyra egendom bevara,
denna omsorg har han lagt på sig.
Som din dag, så skall din kraft och vara,
detta löfte gav han mig.

Hjälp mig då att vila tryggt och stilla
blott vid dina löften, Herre kär,
ej min tro och ej den tröst förspilla,
som i ordet mig förvarad är.
Hjälp mig, Herre, att vad helst mig händer,
taga ur din trogna fadershand
blott en dag, ett ögonblick i sänder,
tills jag nått det goda land.

INNGANGSORD, MINNEORD OG BLOMSTER

ORGELSPILL

Utt mot havet

Fagert er landet du oss gav, Herre, vår Gud og vår Fader!
Fagert det stig av blåe hav, soli ho sprett og ho glader,
signar vårt land i nord og sud; såleis di åsyn lyser, Gud,
over vårt Noreg i nåde.

Likjest vårt folk i mager jord skjelvande blomen på bøen,
står utan livd i vind frå nord tett innmed kanten av snøen.
Herre, du ser med miskunn ned, folket vårt gjev du livd og fred,
er oss så kjærleg ein Fader.

Signa då, Gud, vårt folk og land, signa vårt strev og vår møde,
signa kvar ærleg arbeidshand, signa vår åker med grøde!
Gud, utan deg den vesle urt veiknar og visnar, bleiknar bort,
ver du oss ljuset og livet!

JORDPÅKASTELSE

Fager kveldsol smiler over heimen ned,
jord og himmel kviler stilt i heilag fred.

Berre bekken brusar frå det bratte fjell,
høyr, kor sterkt det susar i den stille kveld!

Ingen kveld kan læra bekken fred og ro,
ingi klokke bera honom kvilebod.

Så mitt hjarta stundar, bankande i barm,
til eg eingong blundar i Guds faderarm.

POSTLUDIUM